

«DIONISI PLORANT A APOL·LO»

Pere Lluís Pla i Buixó

Aquesta és una *performance* en tres actes, titulats successivament: Supraconscient, Conscient i Subconscient. En cada acte es llegia un text. El primer era una síntesi d'un apartat d'un llibre de Patricio Peñalver i que parla de l'obsessió en la recerca de l'acte reeixit, a base d'envoltar el llenguatge amb un fossar de protecció del lloc de perdició extern, d'on podria no sortir-ne. El segon text tractava d'una diatriba de «feminòleg», titulada *El cant del ploraner*.

El tercer text tractava d'un acte d'autoconstricció de les pròpies tares psicològiques, titulat *El cant de la fregona*.

En aquesta *performance* el *performer* anava caracteritzat amb un *longui* indú, a part d'atuell pròpiament de feminòleg, com ve a ser el braçalet en forma de serp envoltant el biceps (símbol mercurià), o la banya de cabra penjada al coll (símbol dionisiac), o l'anell solar (símbol apol·lini. L'escena es realitzava a dalt d'un pòdium instal·lat en el *vestíbul* de BB.AA., damunt del qual hi havia un micròfon, una galleda i, un pal de la baieta on s'hi enganxaven els textos que es llegien. Va ser en el segon acte, quan el *performer* es col·locà en el propi cos, un dispositiu compost de dues peres de lavativa, subjectes a l'altura dels testicles, que eren pressionades per fer elevar el líquid vermell de la grosella a través d'uns tubs de plàstic que tenien el seu final a la base del ulls. A mesura que brollaven les llàgrimes, el *performer* intentava veure-se-les com a acte d'autoendogènia artística. Finalment, el *performer* va dir al públic que el *gag* de fregar les llàgrimes que havien caigut al terra no el faria, però que se'l podien imaginar. Quan tothom se n'havia anat, el *performer* va fregar quatre vegades el terra, perquè la grosella és molt enganxosa, tan empalagosa com sentimental. El fet d'haver fet servir la grosella com a líquid llagrimal, va ser una opció deguda a la semblança icònica amb la sang, però la primera idea era utilitzar algun tipus d'alcohol, ja que aquesta substància explicava millor el sentit d'embriaguesa o d'alteració de la consciència en sorgir d'una ferida o obertura emocional amb base semental. Per altra banda, amb un vi no hagués tingut les dificultats espasmòdiques que va tenir amb la espessa grosella, que malgrat tot, era dolça i perfumada com la mel. Tot va ser tan romàntic i emotiu!

